

**ЛЕДА МИЛЕВА
СИВОДРЕШКО И
БЪРЗОБЕЖКО**

chitanka.info

В една гора сред буки стари две зайчета — добри другари — живеели дружно и честито и в дъжд, и в слънце на открито. Под клонест бук спрял Сиводрешко, под млада шипка — Бързобежко. За тях от всички на земята най-хубава била гората — гората, дете са родени, гората с клоните зелени, с дъха на ягодите пресни и с веселите птичи песни.

Но ето че дошла тъдява лисица — хитра и лукава. Пристъпвала безшумно, леко и в тъмно виждала далеко. Тя дупка скрита и дълбока изровила си край потока. Изтръпнали в гората всички, замлъкнали щурци и птички и бързокрила като вятър разпръснала се новината:

— Пазете се, щом падне мрак! В гората се е вмъкнал враг!

— Какво да правим, Сиводрешко?

— Къде да идем, Бързобежко? От всеки шум сега се плаша.

— И аз! Гората си е наша, знам всяко долче и пътечка, а някъде да шумне клечка, и сърчицето ми се свива... Не, тъй не може, тъй не бива! Сега, когато слънце грее, по-малко ме е страх от нея. Но вечер!... Ах, кажи ми, братко, ще спим ли пак спокойно, сладко?

Чак в тъмно зайците решили, че още утре с дружни сили, в най-хубавия горски кът къщурка ще си построят. Подпорки ще намерят прави, ще преплетат клонаци здрави — да няма нежелани гости, здрав пън вратата ще залости. Па нека дебне, нека слуша отвънка старата хитруша.

— Строежът почва утре... но... ще спим ли тая нощ?... Дано!

Изгряла ясна месечинка и всяка горска животинка се спотаила в тъмнината. Но всички тая нощ в гората останали до късно будни. И само два фенера чудни блестели в клоните на бука: на бухала очите. Тука като същински часовой на пост в нощта останал той. Най-последна светнала зорницата. На лов не ходила лисицата. Сред шипковите храсти скрита, запяла птичка гласовита. Подскочил Бързобежко:

„Ах, дали таз сутрин се успах? А днес започваме строежа!... Не, още е росата свежа! И как е хубаво в зори — едно, две, три... едно, две, три — гимнастика да се направи. Сега бегом! Живот и здраве, довечера ще е готова и нашата къщурка нова!“

— Ще почваме ли? Съмна вече! — извикал още отдалече засмян и весел Бързобежко.

Приятелят му Сиводрешко, огрян от първите лъчи, рътъркал сънено очи.

— Дойде ли? Ех, че си припрян! Я чуй — съседът ми Мецан пухти и хърка тъй, че аз не съм поспал дори и час. Все буден съм лежал нощес. Да почнем утре вместо днес!...

Отново румена зора огряла старата гора. И Бързобежко втори път дошъл къщурка да строят. Но Сиводрешко рекъл пак:

— Не мога днес! Ей в този крак ми влезе трънче и боли, като че има сто игли! Повярвай, иде ми да плача. Да дирим доктора — Кълвача, че млад съм и не ми се мре. Строежът утре.

— Е, добре!

И пъргавият Бързобежко за трети път при Сиводрешко дошъл с любезната покана да почнат работа отрано.

А Сиводрешко пак не става.

— Виж — рекъл, — облак се задава и нищо чудно изведнъж да рукне над гората дъжд. А в дъжд не ходи Кума Лиса. Затуй спокойно прибери се, легни си в мекичката шума. Ще почнем утре — честна дума!

Дошъл очакваният ден. Но Бързобежко спрял смутен, полазили го хладни тръпки: видял наблизко пресни стъпки, усетил лоша миризма. Разбрал — била е тук сама наскоро хитрата лисица!... И паднала една сълзица по бузката на Бързобежко. Навел уши, въздъхнал тежко:

— Ах, братко мой, останах сам, изяла те е Лиса знам...

— Хей, тук съм, тук съм, стига плака! — извикал някой от шумака.

Проскубан, с дрешка изподрана от злите нокти на Лисана и с нос, червен като черешка, след миг изскочил Сиводрешко.

— Е, утре ще строим, нали? Пък, ако ще, и да вали! — замолил Бързобежко пак.

А Сиводрешко викнал:

— Как? От „утре“, братко, полза няма; днес почваме строежа двама!

Намерили си здрави клони и остри трънчета-пирони, събрали камъчета чисти, донесли папратови листи и зайчета с дружни сили къщурка чудна построили — къщурка с покрив и вратичка, посред гората сам-самичка. А щом се мръкнало навън, вратичката подпрели с пън, мъх зайчетата си постлали, прегърнали се и заспали.

А Лиса — гладна и сърдита излязла в тъмното да скита. Върви и мисли: „По погрешка изпуснах снощи Сиводрешко, но тази вечер ще

го хвана!“

И до къщурката Лисана по прясна заешка следа дошла безшумно. Но беда! Ни дупка има, ни пролука, как да се вмъкне Лиса тука? Сумтяла, близала мустак и гладна отишла си пак.

Лисана тръгнала наслуки през три бърда, през десет чуки. На лов не отишла в гората до днес кумата опашата. Но там, сред ягодите пресни, там, дето птички пеят песни, все още като костенурка се гуши заешка къщурка.

Там гости — разни животинки, и бръмбарчета, и калинки — са винаги добре дошли: на завет — в дъжд и бури зли, на сладки приказки — през май, в студа — на чашка горски чай.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.